

Ήταν το 1893, όταν ο Νικόλα Τέσλα, από την Κροατία, άρχισε να μελετά στην Αμερική τα ραδιοκύματα. Ανακάλυψε τα ρεύματα υψηλής συχνότητας και, από το 1896, πειραματιζόταν πάνω σε μια ιδέα δημιουργίας ενός παγκόσμιου συστήματος μετάδοσης πληροφοριών. Στα 1897, μπόρεσε να εκπέμψει ραδιοσήματα σε απόσταση 40 χλμ. Το πρόβλημα ήταν, με ποιον τρόπο τα εκπεμπόμενα ραδιοσήματα θα μετατρέπονταν σε λόγο, θα ανιχνεύονταν και θα συλλαμβάνονταν από κάποιον δέκτη. Στα 1904, ο Άγγλος Φυσικός Τζον Άμπροζ Φλέμινγκ ανακάλυψε τη λυχνία ραδιοφώνου που μπορούσε να ενισχύσει ένα σήμα και να το στείλει πιο μακριά και σε πολλούς αποδέκτες. Δυο χρόνια αργότερα, η εφεύρεσή αυτή είχε εξελιχθεί από τον Ντ. Λ. Φόρεστ στην «τρίοδο λυχνία». Γεννήθηκε το ραδιόφωνο αλλά ακόμα βρισκόταν στα εργαστήρια.

Η πρώτη δημόσια ραδιοφωνική εκπομπή έγινε από τον Γουλιέλμο Μαρκόνι, στα 1920. Η νέα εφεύρεση μετατράπηκε γρήγορα σε επικερδή βιομηχανία, καθώς την 1^η Νοεμβρίου 1920 ο ραδιοφωνικός σταθμός του Πίτσμπουργκ μετέδωσε τα αποτελέσματα των προεδρικών εκλογών, πριν να κυκλοφορήσουν οι εφημερίδες: Ήταν η ημέρα των γενεθλίων του Γουόρεν Χάρντινγκ, που πήρε δώρο την εκλογή του στην προεδρία των ΗΠΑ. Τα ραδιόφωνα μπήκαν σε όλα τα σπίτια, οι ραδιοφωνικοί σταθμοί ξεφύτρωναν σαν τα μανιτάρια αλλά οι έρευνες συνεχίζονταν.

Στα εργαστήρια της εταιρείας Μπελ και με στόχο τη βελτίωση της τηλεφωνίας, ο δρ Ουόλτερ Μπρατέιν πειραματιζόταν στις ιδιότητες του χημικού στοιχείου «γερμάνιου». Τοποθέτησε κρύσταλλό του σε επαφή με δυο αγωγούς και ανακάλυψε τις σχέσεις του με το ρεύμα. Δούλεψε πάνω σ' αυτό και, μαζί με τους συναδέλφους του, Τζον Μπάρντιν και Ουίλιαμ Σόκλεϊ, ανακάλυψε το φαινόμενο «τρανζίστορ»: Τον Δεκέμβριο του 1947, παρήγαγαν την πρώτη συσκευή τρανζίστορ (οι τρεις τους πήραν νόμπελ το 1956). Από το 1954, τα «τρανζίστορ» μπήκαν στην υπηρεσία της ηλεκτρονικής αλλά έγιναν δημοφιλή ως φορητά ραδιόφωνα (τα «τρανζίστοράκια» για τους Έλληνες).

(Έθνος της Κυριακής, 25.1.2009) (τελευταία επεξεργασία, 27.10.2010)